

[Helge Larsen.]

og være tilfreds med det. Jeg anbefaler det til gennemførelse.

(Kort bemærkning).

Poul Sørensen: Det må ikke overraske det ærede medlem hr. Helge Larsen, at jeg tillægger så godt som samtlige gymnasielæreres og -rektors mening større værdi end det ærede medlems i denne sag.

Så et par ord til den højtærede undervisningsminister, som forsøger at fremstille det, som om vi kommer med tomme hænder og har indtaget et negativt standpunkt. Jeg vil gerne spørge den højtærede undervisningsminister, om det ikke er gået op for ham, at hovedskolen med obligatorisk 8. skoleår findes der interesse for i lærerkredse i byerne. Hvis det ikke er gået op for den højtærede minister, så spørg blot. Den mellemskole, vi ønsker bevaret, den, vi har nu, står ikke så godt som alle byernes lærere vagt om den? Hvad angår gymnasieordningen, ved vi, at så godt som alle, der beskæftiges i den, anbefaler at bevare det, vi ønsker at bevare. Så er der den private skole. Jeg har ikke opdaget andet, end at også den private skole ganske deler de synspunkter, vi fremlægger her.

Nej, det er ejendommelige love, der her er kogt sammen. Det skal nok vise sig, at de bliver uhyre vanskelige at have med at gøre og efter min mening til stor skade særlig for byens skole, som har måttet betale gildet.

Om befolkningen står bag denne lovgivning eller ej, kan man selvfølgelig ikke vide. Jeg ved dog, at den højtærede undervisningsminister har erfaret, hvordan man ser på sagen i Roskilde, hvor han er opstillet. På et stort skolemøde vendte man sig så godt som enstemmigt mod ministerens skoletanker, og ministeren havde uhyre vanskeligt ved at forsvare dem i den store forsamling. Også resultatet af mange andre møder kender jeg. Derfor synes jeg, det ville være en fair måde at afslutte sagen på, hvis den højtærede minister nu ud fra det liberale syn, han har på andre områder, sagde: når der er den blæst om skolen, når der er den tvivl om, hvorvidt dette er rigtigt, lad os så gå den vej at benytte

folkeafstemningsreglen — den højtærede undervisningsminister har jo været meget aktiv for at få den. Skal vi ikke i folkestyrets navn bruge den for at prøve, om den kan bære eller ej? Min opfattelse er ganske klar: det forslag, ministeren står som garant for, vil blive vist hjem.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg kan ikke dele det ærede medlem hr. Poul Sørensens opfattelse af, hvordan befolkningens stilling er til dette forslag. Jeg har også holdt skolemøder, jeg tror nogle flere end det ærede medlem, skolemøder, hvor man har givet afgjort tilslutning til dette forslag. Jeg har fået mængder af breve og henvendelser, hvori man har givet udelt tilslutning til forslaget. Jeg støtter mig til, at et meget stort flertal her i tinget efter grundig prøvelse gennem år er nået til et resultat, som de her er med til at sige god for. Jeg kan derfor ikke se, at der er anledning til på særlig måde at bringe denne sag ud til befolkningen for at høre dens mening. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, hvorledes stillingen er. Jeg må måske endnu en gang sige, at det ærede medlem tog fejl i 1937 med hensyn til bedømmelsen af befolkningens stilling, og jeg føler mig aldeles sikker på, at det ærede medlem tager fejl igen.

(Kort bemærkning).

Poul Sørensen: Det er med stor sorg, jeg modtager det altså kategoriske nej til folkeafstemningen.

Jeg vil gerne fastslå, at efter min mening er skolespørgsmålet netop et af de spørgsmål, der egner sig til en folkeafstemning. Hele befolkningen lever med i det, og så meget erindrer jeg af de drøftelser, vi førte forud for den nye grundlov, at der da blev lagt stærk vægt på, at vi, når tokammersystemet blev afviklet og vi gik over til etkammersystemet, havde folkeafstemningen som regulator. De kredse, som jeg håbede ville stå stærkest vagt herom, var det radikale parti og dets ledere. Nu er situationen den, at der er tvivl om, hvorledes befolkningen ser på sagen. Skolemødet i Roskilde er et godt eksempel på, hvorledes der reageres. Så synes jeg, den